

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094731040/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

komst, for jeg ser dem veksle håndtryk i venskabelige huer, de strækker lange ikklarne ud til broderlig omfavneise; nu er de ganske tæt sammen, nu er der kun een sol, en ild så stor, at jeg, som har skabt den, ikke formår at slukke den. Tidskikkelsen går langsomt fremad --

Herre, frels mig, ti jeg forgår! Jeg blir forteret af den ild, som jeg hade i min sjæl, og som jeg har sluppet løs, fordi jeg ikke kendte dens vækkel! Nu kender jeg den; aldrig burde den ha været draget frem; den skulde ha ligget bundet i mig, gemt, men ulmende; kun gnistvis burde den være kommet ud. Hvad har jeg gjort! Herre, du er mægtigere end jeg, stuk denne ildverden, eller ta den i din tjeneste! Jeg trygler dig, jeg er i din hånd, jeg er inset --

Nu forsvandt det, jeg er alene. Hvor er han, jeg anræbte? Verden er gennemsigtig, der er ingen Gud at se -- ingen reddede mig uden mit eget ord. Det skabte, det tilintetgjorde osse. Ingen hjælp, ti der er ingen fremmed magt uden for mig. Jeg kan heller ikke mærke mig selv mer, jeg ved ikke, hvad jeg er, jeg er henvejret, tilintetgjort, jeg er ingen steder, jeg er overalt. Ja, jeg er utilgæ, gledet ud i rummet. Og dog er jeg en tanke eller en fornemmelse, midt i verden. Jeg sidder midt i den uendelige udstrækning, omkring mig er der tåger. Alting er glet under, blanded sammen. Men jeg er kærmen til en ny verden, om mig skal den samle sig igen -- nu forstår jeg det: jeg er sjælen i det, verdenssjælen. Materien skal forme sig om mig, ved mig; af min tanke, som er den eneste i allet, skal om årmillioner andre tanker fødes; jeg, verdenssjælen, skal, når jeg gennemgløder stoffet, skabe en ny sjæl, mig underlegen; der er kun een tanke i verden, og når den indgår forbindelse med det døde stof, skabes en ringere tanke, aldrig kan jeg skabe noget, der er mig jævnbyrdigt -- nej nu forstår jeg det: jeg er Gud.

Som mig kommer der aldrig fler. Jeg er både skaberen og stoffet. Mit første værk, mit forsøgsværk, har jeg ødelagt, og det hænger om mig som en stoffåge. Mine tanker gennemfarer tågen som en bølge, min ånd gløder ud igennem den og sætter den i bevægelse, min kraft bringer den til at trække sig sammen og dermed langsomt vinde i styrke.

Således vil jeg sidde i lange tider og drage verdenstågen sam-